

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 grudnia 2018 roku

Sąd Rejonowy w Nowym Dworze Mazowieckim w II Wydziale Karnym w składzie:

Przewodnicząca – SSR Anna Zajączkowska

Protokolant – (...)

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu (...)

sprawy

(...)

syna (...) i (...) z d. (...)

urodzonego (...) w (...)

oskarżonego o to, że:

1. w dniu (...) roku w miejscowości (...) przy ul. (...) woj. (...), znieważył funkcjonariuszy Policji, (...) (...) i (...) (...), poprzez kierowanie w ich stronę słów powszechnie uznanych za wulgarne podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych

to jest o czyn z art. 226 §1kk

1. w miejscu i czasie jak wyżej, naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji (...) (...) w ten sposób, że uderzył go ręką w czapkę służbową podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych

to jest o czyn z art. 222 § 1kk

o r z e k a

1. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 1 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 226 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

2. oskarżonego (...) uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu w pkt 2 aktu oskarżenia czynu i za to na podstawie art. 222 § 1 k.k. skazuje go i wymierza mu karę grzywny w wysokości 150 (sto pięćdziesiąt) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

3. na podstawie art. 85 § 1 i § 2 k.k. i art.86 §1 i § 2 k.k. orzeka wobec oskarżonego łączną karę grzywny w wymiarze 200 (dwieście) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych każda;

4. na podstawie art. 63 § 1 i § 5 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary łącznej grzywny zalicza okres zatrzymania oskarżonego w sprawie w dniu (...) roku od godz. 00:25 do godz. 16:30 i uznaje grzywnę za wykonaną do wysokości 2 (dwóch) stawek dziennych;

5. na podstawie art. 627 k.p.k. zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 816,60zł (osiemset szesnaście złotych 60/100) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 200 zł (dwieście złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny.

W dniu (...) roku około godz.(...) na ulicy (...) w (...) funkcjonariusze Policji 2017 roku (...) N. C. oraz (...) (...) zatrzymali do kontroli drogowej samochód osobowy marki (...) o (...) 42. Pojazdem kierował (...). Na miejscu pasażera siedział oskarżony (...). Powodem zatrzymania pojazdu do kontroli było to, że pojazd nie miał sprawnego lewego tylnego światła pozycyjnego. Po zatrzymaniu pojazdu do kontroli oprócz kierowcy z samochodu wysiadł także oskarżony. Był nietrzeźwy. Oskarżony kierował w stronę obu funkcjonariuszy słowa powszechnie uznane za wulgarne z uwagi na to, że w jego ocenie kontrola drogowa była niewłaściwie przeprowadzana. Oskarżony spożywał w trakcie kontroli drogowej alkohol. Nie reagował na polecenia funkcjonariuszy Policji. W pewnym momencie oskarżony podszedł do (...) (...), zamachnął się w jego kierunku, a następnie uderzył w czapkę służbową.

Oskarżony (...) ma (...). (...), osiągając dochód około (...) (...) miesięcznie. W (...)

Powyższy stan faktyczny został ustalony na podstawie: częściowo wyjaśnień oskarżonego (k. 21, 93, 96-97), zeznań (...) (k. 6-7, 79-80, 111-112)), zeznań (...) (k. 12-13, 93-94), częściowo (...) (k. 30, 95-96), notatki urzędowej (k. 1), karty karnej (k. 112).

Oskarżony konsekwentnie w toku postępowania nie przyznawał się do popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia czynów.

Sąd Rejonowy dokonał następujące oceny dowodów:

W obliczu zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego należało dać wiarę wyjaśnieniom oskarżonego tylko w takim zakresie w jakim są zgodne z zeznaniami pokrzywdzonych (...) i (...). W pozostałej części relacja oskarżonego ukierunkowana jest na zaprzeczenie stawianym zarzutom i stanowi zdaniem Sądu wyraz przyjętej linii obrony, zmierzającej do uniknięcia ewentualnej odpowiedzialności karnej.

Czyniąc ustalenia faktyczne Sąd w pełni polegał na zeznaniach (...) oraz (...). Pokrzywdzeni konsekwentnie, zgodnie, spójnie, logicznie przedstawiali w toku postępowania zachowanie oskarżonego. W ocenie Sądu pokrzywdzeni opowiedzieli szczerze jak zachowywał się oskarżony. Zeznania obu świadków były wyważone, nie zmierzały do obciążania oskarżonego ponad miarę. Zdaniem Sądu osoby te nie miały żadnego powodu, aby składać zeznania nieprawdziwe. Jako osoby dla oskarżonego obce i funkcjonariusze publiczni nie mieli żadnego interesu w tym, aby kreować rzeczywistość w sposób dla oskarżonego niekorzystny.

Zeznania świadka (...) Sąd uznał za wiarygodne w części w jakiej korespondowały z zeznaniami funkcjonariuszy Policji. Oceniając zeznania tego świadka Sąd miał na uwadze, że jako znajomy oskarżonego, miał interes w tym, aby złożyć zeznania korzystne dla oskarżonego. Świadek (...) złożył zeznania, w których twierdził, że nie widział przebiegu zdarzenia bezpośrednio przed zatrzymaniem oskarżonego oraz że słyszał jedynie fragmenty rozmowy oskarżonego z funkcjonariuszami Policji. Świadek nie potrafił powiedzieć kto jakie słowa wypowiadał w czasie interwencji. W ocenie Sądu świadek jako kierowca pojazdu zatrzymanego do kontroli przez obu pokrzywdzonych, będąc na miejscu kontroli, miał doskonałe warunki do tego, aby obserwować jej przebieg, czynności obu funkcjonariuszy i oskarżonego. Okoliczność, że świadek twierdził, że nie jest w stanie opisać przebiegu kontroli tuż przed zatrzymaniem oskarżonego, nie jest w stanie stwierdzić kto jakie słowa wypowiadał, nakazuje przyjęcie, że świadek nie chciał szczerze opisać jak przebiegała interwencja, ponieważ swoimi zeznaniami mógłby zaszkodzić oskarżonemu.

Dowody ujawnione bez odczytywania i zaliczone w poczet materiału dowodowego Sąd obdarzył wiarą, gdyż zostały zgromadzone zgodnie z obowiązującymi zasadami procesowymi, a analiza materiału dowodowego nie dała podstaw, aby odmówić im wiary.

Sąd Rejonowy zważył co następuje:

Uwzględniając zebrany w sprawie materiał dowodowy i opierając się na przeprowadzonych wyżej rozważaniach stwierdzić należy, iż obdarzone przez Sąd wiarą dowody łączą się w logiczną całość i stanowią wystarczającą podstawę do uznania, iż okoliczności popełnienia przez oskarżonego przypisanych mu w wyroku czynów nie budzi wątpliwości.

Zdaniem Sądu przeprowadzone w toku postępowania dowody jednoznacznie wskazują, że oskarżony:

1. w dniu (...) roku w miejscowości (...) przy ul. (...) woj. (...), znieważył funkcjonariuszy Policji, (...) (...) i (...) (...), poprzez kierowanie w ich stronę słów powszechnie uznanych za wulgarne podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych
2. w dniu (...) roku w miejscowości (...) przy ul. (...) woj. (...), naruszył nietykalność cielesną funkcjonariusza Policji (...) (...) w ten sposób, że uderzył go ręką w czapkę służbową podczas i w związku z pełnieniem przez niego obowiązków służbowych.

W powyższej sprawie nie budzi wątpliwości fakt, iż oskarżony dopuścił się obu czynów w związku i podczas pełnienia przez pokrzywdzonych czynności służbowych. Bezdyskusyjnym jest fakt, że obaj pokrzywdzeni posiadają status funkcjonariusza publicznego. Nie budzi wątpliwości, że zachowanie oskarżonego polegające na uderzeniu ręką w czapkę służbową funkcjonariusza Policji (...) stanowiło naruszenie nietykalności. Zwrot normatywny „narusza nietykalność cielesną” obejmuje wszelkie możliwe sposoby ingerencji sprawcy w nietykalność cielesną drugiej osoby. Za naruszenie nietykalności cielesnej uznać należy każde bezprawne dotknięcie drugiej osoby, wszelki kontakt cielesny, który jest dla drugiej strony krzywdzący, niepożądany. Naruszenie nietykalności cielesnej nie zawsze musi się wiązać z czynnością gwałtowną, atakiem na zdrowie osoby pokrzywdzonej.

Ponadto bezspornym jest, że oskarżony w tym samym dniu znieważał funkcjonariuszy Policji słowami powszechnie uznanymi za obelżywe oraz że miało to miejsce podczas i w związku z pełnionymi przez nich obowiązkami służbowymi.

Oceniając stopień winy oskarżonego jako znaczny wskazać trzeba, że jest on pełnoletni i miał pełną zdolność rozpoznania znaczenia swojego czynu i pokierowania swoim postępowaniem. Jako osoba dorosła, z pewnym doświadczeniem życiowym, miał świadomość bezprawności swoich czynów.

Szkodliwość społeczna przypisanych oskarżonemu przestępstw jest znaczna. Należało mieć na względzie, że oskarżony dopuścił się tych czynów z zamiarem bezpośrednim. Swym zachowaniem z błahych przyczyn i w sposób chuligański spowodował całe zajście.

Jako okoliczność łagodzącą przy wymiarze obu kar Sąd przyjął niekaralność oskarżonego. Jako okoliczność obciążającą przy wymiarze kar Sąd potraktował znaczny stopień społecznej szkodliwości czynów, w szczególności czynu z art. 222 § 1 k.k., fakt, iż oskarżony znajdował się w czasie ich popełnienia pod wpływem alkoholu.

Za pierwszy przypisany oskarżonemu czyn Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 80 stawek dziennych po 10 złotych każda

Za drugi czyn Sąd wymierzył oskarżonemu karę grzywny w wysokości 150 stawek dziennych po 10 złotych każda

Sąd orzekł wobec oskarżonego karę łączną grzywny w wysokości 200 stawek dziennych po 10 złotych każda. Przy wymiarze kary łącznej Sąd miał na uwadze wszystkie wyżej wskazane okoliczności, jak również bliski związek czasowy i przedmiotowy, pomiędzy przestępstwami.

Sąd uznał, że brak podstaw do zwolnienia oskarżonego z obowiązku ponoszenia kosztów postępowania. Oskarżony aktualnie pracuje jako zawodowy kierowca, osiągając wynagrodzenie (...) (...) miesięcznie.

Z tych wszystkich względów Sąd orzekł jak w wyroku.